சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி எ.] 1918௵ ஜுலைமீ [பகுதி எ.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து.

ஏழாவது பிரபாடகம்.

கண்டம் உஉ.

எந்தகாலத்தில் ஒருவன் சுகமடையவேண்டுமென்று எண்ணுகிறானோ அக்காலத்தில் கிருதியைச் செய்கிறான். ஒரு சுகத்தினை எண்ணாமல் ஒரு காரியத்தினைச் செய்யமாட்டான்.

கண்டம் உ௩.

பூமாவென்பது சுகம் அது மிகப்பெரிது சிறியதில் சுகமிராது. ஆகையால் பூமாவை யறியவேண்டியது. அந்த பூமாவை யறியவேண்டுகிறேன் என்றனர் நாரதர்.

கண்டம் உ௪.

எதனிடத்திற் வேறு காணப்படவில்லையோ, எதனிடத்தில் வேறு கேட்கப்படவில்லையோ, எதனிடத்தில வேறு அறியப்படவில்லையோ

அதுவே பூமா. இதுவே பெரிது இதற்கு அன்னியமெல்லாம் சிறிது பூமாவிற்கு நாசமில்லை, மற்றவைகளுக்கெல்லாம் நாசமுண்டு. பூமாவை யறியவேண்டுகிறேன் என்றனர் நாரதர்.

கண்டம் உரு

அந்தப் பூமாவே கீழும், மேலும், முன்னும், பின்னும், தெற்கிலும், வடக்கிலும் இருக்கிறது. காணப்படுகிறவெல்லாம் அதுவே. அதுவே நான், நானே எல்லாமாயிருக்கிறேன்.

உ. கீழ்மேலெங்குமான ஆன்மசொருபமாயிருக்கிறது. எங்கும் ஆன்மா, எல்லாம் ஆன்மா இங்ஙனம்பார்த்து எண்ணி அறிகிறவனெவனோ அவன் ஆன்மாவினிடத்தில் ஆனந்த முறுகிறான், ஆத்மாவினிடம் விளையாடுகிறான், ஆன்மாவிடத்தில் கலந்திருக்கிறான், அவன் ஆத்மானந்தன். தானே தலைவன், அவன் எங்கும் சஞ்சரிப்பான். இதற்கு அன்னியமாக வேறொன்றை யறிகிறானோ அவனதனுக்கு அடிமை, அவன் நிலையில்லா லோகங்களை யடைவான். அந்த லோகங்களிலும் தனது இச்சையின்படி நடக்க முடியாது.

கண்டம் உகூ

இங்ஙனம் பூமாவை யறிகிறவன் பிராணன் முதலான எல்லாவற்றையும் அதன் சொருபமாகவே பார்க்கின்றான். அவையனைத்தும் அதனிடத்திலிருந்து வந்ததாகவே அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. இத்தகையனுக்கு மிருத்யு, துக்கம், ரோகம் இல்லை. எல்லாவற்றையும் ஆன்மாவாகப்பார்த்து, எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கின்றான். சிருஷ்டிக்கும் பூர்வத்தில் அவன் ஒன்றாகவேயிருந்தான. பிறகு மூன்றானான பிறகு ஐந்து ஏழு, ஒன்பது, பதினொன்று விதமாக ஆனான்.

இங்ஙனம் சனத்குமாரர் நாரதருக்கு உபதேசித்தனர், நாரதர் இராகத்வேஷாதி கல்மஷம் மற்று அஞ்ஞான பாரத்தை இறக்கிவிட்டனர்.

எட்டாம பிரபாடகம்.

கண்டம் க.

தேகத்தில் பிரமபுரமென்கிற பட்டணமுண்டு. அப்பட்டணத்தில, தாமரைப்போலொரு வீடுண்டு, அவ்வீட்டில் மிகவும் சூக்குமமான வெளியுண்டு. அவ்வெளியிலேது இருக்கிறதோ அதைத்தேடி யறியவேண்டும

உ. இவ்வளவு குறித்த குருவை நோக்கி மாணவகன் பட்டணம், வீடு, வெளி யென்பது எவை இவற்றை எங்ஙனமறிவது?

இருதயமானது பௌதிக ஆகாயம்போலப் பெரிதாயிருக்கிறது. சுவர்க்கம், பூமி, அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன், மின்னல், நட்சத்திரங்கள் மற்றுமெல்லாப்பொருள்களும் இருதய ஆகாயத்திலடங்கி யிருக்கின்றன.

பிரமபுரமாகிய தேகத்தில பூதாதிகள் யாவும் அடங்கியிருந்தால், தேகம் ஜரையடைந்து நாசமடையுங்காலத்தில் அவையனைத்தும் நாசமடைந்து விடாதோ அப்போது மிஞ்சியிருப்பது எது என்று மாணவகன் கேட்க குரு சொல்லுகிறார்.

மணவழகு.

நீதி.

நீட்சனோ திவாகரோ பாதி
நீட்சனோ வக்ரீர், திவாகராத்
திவாகராச்ச வக்ரேச்ச
ஸந்தீட்சனோ தர்ஜ நோக்த்யா.

சூரியன் உக்கிரமாகக் காய்வதினால் ஜனங்கட்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுப்பான். அக்னி சூரியனைக்காட்டிலும் பெருந்தீயாக வளர்ந்து ஜனங்களையும் மற்ற பண்டங்களையும் கொளுத்துவான். இவைகளைவிட துஷ்டர் கடுஞ்சொற்கள் அதிக உக்கிரமாக விருக்கும்.

சிவஞானபோதச் சிற்றுரைவிளக்கம் விலை ரூபா 3—8—0,

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அருளிலக்கணத்தின் ஓர் பகுதி.

———— ':0: ————

இத்தகைய அருளாளர் பெருமையை அளவைகளால் அளத்தல் கூடாது. அளக்கமுயல்வோர் "ஆழம் அறியாது காலையிட்டுக்கொண்டோம்" என்று ஏங்குவர். வந்தவேலை மறந்துவிட்டு வாய்த்தபொழுதை வாய்மதம்பேசி வாழ்நாளை வீழ்நாளாகக் கழித்தோம் என்று பின்னர் எண்ணுவர். பசையற்ற வார்த்தைகளைச்சொல்லக் காமுறுவர். குறைத்துக் கோடி களித்தவர். வரலாற்று மரபு வழிவாராதவன்கண்ணர் செந்தமிழ் வேத பரமாசாரிய பரம்பொருளின் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய

"நல்லார் அறஞ்சொல்லைப்
பொல்லார் புறங்கூற
வல்லா அவர்க்கல்ல
அடியார்க்கருள் செய்தான்"

என்னும் திருக்கடைக்காப்பின திருவுள்ளக்கிடையை அறிந்து அடங்கி நில்லாது தம்மை மதிப்பதும் பிறர் குற்றம் ஆராய்வதும் தந்தொழிலாகக் கொண்டு அரறுபவர். தம்முடைய சிறுமைக்குணங்களை விட்டுக் கடவுள் வழிபாட்டில் கருத்தைச்செலுத்தித் திருவருளில் ஈடுபடாதவர். ஏழைக் குறும்புகள் பல செய்யும் சமர்த்தர். ஈசனுக்கு அன்பில்லார் அடியார்க்கு அன்பில்லார், எவ்வுயிர்க்கும் அன்பில்லார் தம் உயிர்க்கும் அன்பில்லார்.

"அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்" என்பதை முற்றும் மறந்தவர். திருவருளானது அகண்டிதமாய அண்ட பிண்டங்களில் ஊடுருவிச் சென்று அவைகளை இயக்குகின்றது என்னும் தத்துவநூல் உண்மை மறந்தவர். தம் குறுகிய அறிவினால் அகன்ற அறிவுடைய பெரியோரை அளத்

தாயுமான சுவாமி பாடல் மெய்கண்ட விருத்தியுரை ரூபா 3—8—0

தலால் பெறுவது தாழ்மையும் மேலோகமுமே என்று நினையாதவர் அஞ்சாநெஞ்சு படைத்த அகங்காரிகள் என உலகியல் உணர்வோர் ஒதுக்கு வர் என்பதை சிறிதும் மனங்கொள்ளாதவர். ஆராய்ச்சிக்கு மேற் பட்டது அருள் எனும் தத்துவநூல் துணிபைக்கடைப்பிடித்து ஒழுகாதவர். வாய்கூசாது நிந்தைபேசுவர். உள் நடுங்காது உறத்த ஓசை இடுவர். அன் பின்வழியது உயிர்நிலை என்பதைப் பழகாதவர். முறுகிவளர்ந்த செருக்கி னும் மிக்க கோபமே இயல்பாக உடையவர். பாவம் என்னில் பதறா நெஞ் சர் எண்ணித் துணியாத ஏழைகள். "குலத்தளவே ஆகும் குணம்" என் பதை விளக்குவர் என்பர். உள்ளம் ஒன்று மொழி ஒன்று மெய் ஒன்றாகக் கொண்டுஜாலஞ்செய்யும் நாடகாசிரியர்கள். இன்னோர்செய்யும் ஆராய்ச்சி யானது நகை பிழை நாடகமாகவே(Comedy of Errors)முடியும். அன் புடைமைகொண்டோர் இன்னோர் வாசல்வழிச்செல்லார். ஆராய்ச்சியும் அருளும் எனும் விஷயம் பின ஒரு சமயம் விரிவாய விவரிக்கப்படும்.

ஆகவே பெரியோர்களை அளவைகளால் அளத்தல் முடியாத வேலை. அதனால் பெரும்பயனும் இன்று. பெரியோர்கள் முன்னிலையிலும் அவர் களைப்பற்றி அடிக்கடிப் பேசுகின்றபோதும் நம்முடைய சிறுமைக்குணங் கள் நமக்குப் புலனாகும். புலனாகும்போது அவைகளைக் கூடுமானவரையில் சீர்திருத்திக்கொள்ள முயல்வோம். அப்படி முயல ஆரம்பிப்பதே ஒழுக்க விருத்தி முறைமைக்கு ஆரம்பமாகும். பெரியோர்களின் அரிய உழைப் பினால் வன்முகப் பார்வைவிட்டு உண்முகப் பார்வைகொண்டு சேர்ந்த அனுபவத்தில் ஓர் சிறிதே வாக்கு வளப்பத்தோடுங்கூடிய பாசுரங்களாக வெளிவருகின்றது.

"The instincts immature and the purposes unsure
Worth to God and nothing to man"—Browning.

அனுபவம் முழுவதையும் வாக்கினால் வெளிப்படுத்த இயலாது என்பதை வற்புறுத்தவே "கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்" எனும் பழ மொழி எழுந்ததுபோலும். பாடலின் வழியாக வெளிவராத அனுபவங்கள் சாதாரண மனிதர் அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் புலப்படா. ஆகவே அவை மனிதர் அறியமுடியாதவை * கடவுள் தான் அறிவர்.

பெரியோர்கள் காலங்கடந்தவர்கள். அவர்கள் என்னமும் சதா மனிதன் உண்மையான நிலைமை கிளாதீதத்தையே பற்றும் என்றும் தத்

ரீநந்தோண்டர் வெண்பா (திருக்குரஜந்தாரார்த்தமுடன்) விலை அணா—1,

சமயம் தற்சமயம் என்பது குரங்கு நாய் முதலிய கேவல மிருகங்களுக்கே உரியது என்னும் அறிவு பிறக்கும்படி நிலையாக நிற்கும்.

“Leave Now for A-pes and Dogs
Man has For Ever.”—Browning.

அவ்வண்ணம் ஈடேறுவதற்குத் துணையாயுள்ளவைகளை மாத்திரங்கொண்டும் மாறானவைகளை விலக்கியும் தம் உண்மை அநுபவநோக்கத்தை உறுதியாகக் கொண்டு ஒழுகுவார்கள்.

ஆராய்ச்சியால் உண்மை உள்ளது எனும் கொள்கைக்கு வர இயலுமே யன்றி அதுவே பெறற்பேறாகிய பேரின்பம் விளைக்காது. அக்கிரமித்த அதிக்கிரமித்த ஆடவர்களைக் கண்டித்தற்கு ஆராய்ச்சி உரிய கருவியாகும். சிவாநுபவப் பெருக்கத்தை அளவைகளால் அளக்கப்புகுதல் அளப்பரிய ஆகாயத்தை அளத்தல்போலாகும். வான்கண்டவன்போல் வாயால் கொஞ்சுதல் ஆகும்.

அருளால் அற்புதங்கள் நிகழும். அற்புதங்களை அளவைகளால் அளத்தல்கூடாது. எவ்வாறு எனின், நமக்குப் புலனாகாது கிடப்பதினாலேயே அற்புதம் நடந்தது பொய் எனத்துணிதல் கூடாது. பௌதிக சாஸ்திரத் துணிபுகளால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இயற்கை யமைப்பில் காணப்பட்ட உண்மைகளை (Laws of Nature) இன்ன இன்ன காரணங்களால் இக்காரியப்பாடு நிகழ்ந்தது நிகழ்கின்றது. நிகழ்கின்றவை கொண்டு இனியும் நிகழும் என உறுதியாக பௌதிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளர் நம்புகிறார்கள். அப்படி நம்பாவிடின் அறிவு விசாலிப்பதும் குன்றும். ஆயினும், மத சரித்திரங்களால் வழங்கும் அற்புதங்கள் பலவற்றினுக்கும் காரணங்களைப் பகுத்துப்பார்க்க முயல்வது முடியாத காரியமாகும். மனிதன் அறிவு பௌதிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சு மூலமாய இயற்கை அமைப்பின் உண்மைகளின் காரணங்களை ஒரு சிறிதே கண்டுபிடிக்க இயலும். மனிதனால் பாகுபாடுசெய்ய முடியாது நிகழ்ந்த தெய்வீக காரியப்பாடுகளை மனிதன் சிற்றறிவுகொண்டு அளக்க ஆரம்பித்தல் பொருந்தாது. தனக்கு விளங்காமையினாலே அற்புதங்கள் பொய் என அவசரப்பட்டு முடிவுகட்டுதலும் பொருந்தாது. தனக்கு விளங்காமையினாலேயே இயற்கை அமைப்பின் ஒழுங்குகளுக்கு விரோதம் என்று கொள்ளுதலும் பொருந்தாது. மற்று

மனவாழத சரித்திரம் (படத்துடன்) விலை அணா—4.

உண்மை என்னெனில் மனிதன் அறிவால் அறியக்கிடக்கிற பொருள் வெகு சில என்றும் அவை அறிவதற்கே தனக்குள்ள காலம் போதாதென்றும் தன் அறிவால் அளக்கமுடியாத காரணக் கோடி கோடியாக உள்ளன என்றும் அக்காரணங்கள் முழுமையும் ஒருங்கே இயக்கி காரியப்படுகின்ற நடத்தல் கடவுளது ஒப்பற்ற அருள் வல்லபம் என்றும் உணரவேண்டியது.

தற்கால மேற்றிசைத் தத்துவ நூலார்;

அற்புதம் என்பது?

காரண காரிய நிகழ்ச்சிக்கு விரோதம் அல்ல என்றும் காரிய காரண நிகழ்ச்சியைப்பற்றி நம் ஆராய்ச்சியால் அறிந்தவைகளுக்கு மட்டுமே விரோதம் என்றும் நம் அறிவு விசாலிக்க விசாலிக்க இன்று விளங்காத காரணங்கள் சிறிது காலம் கழித்து விளங்கும் என்றும், திவ்வியம் பழுத்த சைவ சித்தாந்தத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படும் உண்மையாகிய கடவுளே காரணன் (True Cause) ஏனையர் கடவுளர் நகாரணர் என்பதையே வற்புறுத்துகின்றனர் (Miracles are not against Nature but against what we know of Nature) God alone is the CAUSE of all Causes. C என்பது Conation, A என்பது Activity, U என்பது Unity, S என்பது Self, E என்பது End என்று என் ஆசிரியர் Prof- Drew கூறுவர்.

"அருள் எங்குமான அளவை அறியார்" என்னும் திருமந்திரக் கருத்தை பெரியோரிடம் கேட்டு அனுபவித்தலே பொருந்தும்.

உலகத்தில் மூன்று பொருள் விசேஷமுற்றன அவை நக்ஷத்திரம் விளங்கும் ஆகாயம் (Starry heavens above) பசும்புல் தரையாகிய பூமி (grassy field below) உள் நிகழும் நீதி விசேடம் (Moral Law within) என்று Immanuel Kant என்பவர் கூறியுள்ளார்.

அதாவது பெரும்பரப்பாக பரந்து கிடக்கும் நிலவுலகத்தையும் விண்ணையும் அடக்கமுடைய ஒருவர் உற்றுநோக்கின் கடவுளுடைய அருள் வல்லபம் விளங்கும்.

ஆனால் அற்புதம் விளங்காவிடின் பெரியோரல்லர் என்று ஆராய்ச்சி செய்தல் கூடாது. கடவுள் பக்குவர்க்கு அருள்செய்த விஷயத்தில் இது பொருந்தும் இது பொருந்தாது என்றும் இது இவ்வளவு பொருந்தும் அது அவ்வளவு பொருந்தாது. அவர் அருள்பெற்றது குறைந்து இவர் அருள்

பெற்றது நிறைவு என ஆராய்ச்சி செய்பவா தித்திப்பு கூட்டுக்கறி வேறு வார கூட்டுக்கறி வேறு என்று வகை வகையாய் விரும்பி அளவுகடந்து உண்டு இச்சையாதி விஷயங்களில் அச்சமாகக் கொள்ளாதவர்.

அற்புதம் பலரும் காணச்செய்தால் தான, பெரியோரெனக் கொள்ளல்வேண்டும் என்று கேட்போர் தம் மரபின் சமயநிலையைக் காட்டிவிடுவர். ஏன் எனின அருளாசியற்றிய பெரியோர்களைக் குறும்புசெய்த சமணராதி புறமதஸ்தர்கள் தாமே கேள்வி கேட்டு நிர்க்குவினைத்து பொய்யுரை புனைந்துரை கட்டி அவித்தார்கள். உள்மதப்பற்றுடையவர் இவைகேட்டு நெஞ்சு அழுங்கி கடவுளுடைய சந்நிதானத்தில் சென்று எழைக்குறும்புகளைத் தவிர்க்க விண்ணப்பிப்பார்கள் மற்றும் அற்புதம் தான் கடவுளருள் பெற்றதற்கு அடையாளம் எனின் இற்றைநாளிலும் பாளையம், நத்தம், பாடி, பேட்டை, குப்பம், சிற்றூர், பேரூர் என்ப் பெயர் எய்தியுள்ள குக்கிராமங்கள் தோறும் சமயப்பற்றிலராய் புலால் தவிர்க்காதவராய் விசேஷ சமய சாதனங்கொள்ளாதவராய் மிக சாமானிய ஒழுக்கமுள்ளவர்கள் அச்சமயம் மாச்சிலையாகிய திரௌபதி முன்னிலையில் நெருப்புத் திருவிழா நடத்துதலை உற்றுநோக்கின், "வெந்நீர் பொறாது என் உடல்" என்று கூறிய பெரியோரினும் நெருப்பு மிதிப்போர மிகச் சிறப்புடைய சமயாசாரியர் ஆவர். தமிழ்ப்புலவர்களும் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியதை மறத்தல் கூடாது. ஆகவே அளவைகளாலும் ஆராய்ச்சியாலும் அற்புதங்களாலும் பெரியோர்களை அளத்தல் தத்துவநூல் உணர்ச்சியும் சமய மரபும் உணரார் கொள்ளும் விபரீத உணர்ச்சியே யாகும். தன்னை அதிகமாக மதித்துப் பிறர் குற்றம் ஆராயும் இயல்புடையோர் தமது சரித்திரத்தின் உண்மைகள் வெளிபாதற்குக் காரணமாவர்.

இனி அருளடைவதற்கு வினைவற்றோர் நாமேகடவுள் என்னும் விபரீதக் கொள்கை கொள்ளுதல் கூடாது. பௌதிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளர் பௌதிக நியாய முறைகளைக் கண்டு பிடிக்கப்போய் விபரீதத்தால் அவைகளே எல்லாவற்றையும் விளக்கும எனஅ தப்பு அபிப்பிராயம் கொண்டு முடிந்ததுபோல் தத்துவ சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளருட் சிலர் உலகத்திற்கும் வேறாய உயிர் நிலைமை ஆராயப்புகுந்த அவசரத்தில் ஆன்மாவின் சிறுமையும் கடவுளின் பெருமையும் அன்றி அறியாது நாமே கடவுள என்று முடிவுகட்டுகிறார். பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரன்புமுடையவர் கடவுள் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் பாசமும் உடையவா உயிர்கள். இது வாசா

பகவத்கீதார்த்த பதிகம் விலை அணா—1.

ஞானம். உலகந்தான் உண்டு புத்திதான் உண்டு என்று நின்றுவிட்ட நிலையிலுள்ளவர்களைக் கண்டித்து உலகத்துக்கும் புத்திக்கும் மேற்பட்ட ஆன்மாவொன்று இருத்தல்வேண்டும் என்று வாதித்த அவசரமேயன்றி உயிர் ஒன்று உண்டு என்று ஏற்பட்ட பிறகு உயிர்க்கும் உயிர்க்குயிராயிருக்கும் கடவுளுக்கும் எத்தகைய சம்பந்தம் என்று உணர்ந்து பொருத்தமுறக் கூறும் வார்த்தையன்று. கடவுளின் அருளைப்பெற முயல்வதே உயிர்தாங்கிய உடல் முயற்சிக்க வேண்டியது.

“இடர் தவிர்த்திருத்தல் இச்சையின்றி நுகர்தல் செப தபஞ்செய்தல் தெய்வம் பரவல், 'பிறவுயிர்க்கிரங்கல் பெருங்குணம் பற்றல், பாடிப்பணிதல் பத்திசெய்திருத்தல் முதலிய நற்செய்கைகளில்” பழகவேண்டியது.

கீழுள்ளும் மேலுள்ளும் பாலுள்ளும் எள்ளும்எண்ணெயும்போலவும் பூவில் நாற்றம்போலவும் உயர்ந்து எங்கும் ஒழிவற நிறைந்து மேவிய தலைவரை ஓயாதே உள்குவார் தழலதுகண்ட மெழுகதுபோல உருகிப் பெருகி உளங்குளிர்ந்து தேன்புரையுஞ் சிந்தையராய் எங்குநிறைந்த அமுதாரும் பரஞ்சுடரை,

“செழுந் தண்பால் கடல்திரை புரைவித்து
உவாக்கடன் அள்ளுநீர் உள்ளகந் ததும்ப
வாக்கிறந்தமுத மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன்” — என்று எங்குமிலாததோர் இன்பம்பெற்று மற்றோர் பற்று இங்கு அறியாராய் அனுபவிப்பர். “அருட்பெருந்தீயின் அடியோம்” என்றும் “அவயவஞ்சகலை தருகோற்றேன் கொண்டுசெய்தனன்” என்றும் மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்வார். கேழில் பரஞ்சோதியாகிய அருட்பெருஞ்சோதியையும் கேழில்பரங்கருணையாகிய தனிப்பெருங் கருணையையும் கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள்ளுருகும் பெரியோர்,

“தோலெலாங் குழைந்திடச் சூழாரம் பனித்தும்
மேலெலாம் கட்டவை விட்டுவிட் டியங்கிட
என்பெலா நெக்குநெக் கியலிட நெகிழ்ந்திட
மென்புடைத் தசையெலா மெய்யுறத் தளர்ந்திட
இரத்தம் அனைத்தும் உள்ளுறக் கிடச் சுக்கிலம்
உரத்திடை பந்தித் தொருதிரள் ஆயிட
மடலெலா மூளை மலர்ந்திட அமுதம்
உடலெலாம் ஊற்றெடுத் தோடி நிரம்பிட
ஒண்ணுதல் வியர்த்திட ஒளிமுகம் மலர்ந்திட

தண்ணிய உயிர்ப்பினில் சாந்தம் ததும்பிட
உண்ணகை தோற்றிட உரோமம் பொடித்திட
வாய்துடித் தலறிட வளர்செவித் துளைகளில்
கூயிசைப் பொறியெலாம் கும்மெனக் கொட்டிட
மெய்யெலாம் குளிர்ந்திட மென்மார் பசைந்திடக்
கையெலாம் குவித்திடக் காலெலாஞ் சலவிட
மனங்களிந் துருகிட மதிநிறைந் தொளிர்ந்திட
இனம்பெறு சித்தம் இயைந்து களித்திட
அகங்காரம் ஆங்காங் கதிகரிப் பமைந்திடச்
சகங்காண உள்ளம் தழைத்து மலர்ந்திட
அறிவுரு வனைத்தும் ஆனந்த மாயிடப்
பொறியுறும் ஆன்மதப் போதமும் போயிடத்
தத்துவம் அனைத்தும் தாம்ஒருங் கொழிந்திடச்
சத்துவம் ஒன்றே தனித்துநின் றோங்கிட
உலகெலாம் விடயம் உளவெலாம் மறைந்திட
அலகிலா அருளின் ஆசைமேற் பொங்கிட
என்உளத் தெழுந்த உயிரெலா மலர்ந்திட
என்உளத் தோங்கிய என்தனி அன்பே.”

என்று ஆன்ம நெகிழ்ச்சியாகிய அன்பே சிவம் எனத் தேர்ந்து அநுபவிப்பர்.

அன்பினில் கலந்து அறிவினில் பயின்று இன்பினில் அளைந்து உள்ளமும் உணர்ச்சியும் உயிரும் இடமாகக்கொண்டு விடங்கும் கடவுளைச் சொல்லாலும் பொருளாலும் தோன்றும் அறிவாலும் துணிந்தளக்கமுடியாது. அநுபவிக்கும்போது,

“கள்ளுண்டான் எனப்புகன்றார் கனகசபை நடுவே
கண்டதுண்டு சிறசபையி லுண்டதும்உண் டடிநான்
என்றுண்ட பலவிடயத்திறக்குங் கள் அன்றே
எனதும் இறவாநிலையிலிருத்தும் கள் உலகர்
உள்ளுண்ட போது மயக்குற்றிடும் கள்ளலவே
உள்ள மயக்கத்தினையும் ஒழித்திடும் கள் மடவாய்
அன்றுண்டபிறரும் எனை அடுத்தடுத்துக் கண்டால்
அறிவுதரும அவர்க்கும் இங்கே யானுண்ட கள்ளே.”

என்று “பித்தரினை மயங்கி” என்னும் மணிவாசகத்தின் கருத்தை விளக்குவர்.

தெய்வத தன்மையுள்ள தமிழ்மொழியானது அநாதியாகவே திருவருள் வலம் சிறந்தது.

"இடம்பத்தையும், ஆரவாரத்தையும் பிரயாசத்தையும் பெருமைப்பையும் போதுபோக்கையும் உண்டுபண்ணுகின்ற ஆரிய முதலிய பாஷைகளில் எனக்கு ஆசை செல்லவொட்டாது பயிலுதற்கும் அறிதற்கும் மிகவும் லேசுடையதாய்ப்பாடுதற்கும் துதித்தற்கும் மிகவும் இனிமையுடையதாய்ச் சாகாக் கல்வியை லேசில் அறிவிப்பதாய திருவருள் வலத்தால் கிடைத்த தென்மொழி யொன்றனிடத்தே மனம் பற்றச்செய்து அத்தென்மொழிகளாற் பலவகைத் தோத்திரப்பாட்டுகளைப் பாடுவித்தருளினீர்" என்று இராமலிங்க சுவாமிகள் எழுதி யுள்ளார்.

"சித்தாந்தம்" பத்திரிகையில் 1913௵ 213-215-வது பக்கங்களில் வந்துள்ள "தமிழ்" எனும் வியாசமும் படித்துப்பார்க்க.

(இன்னும் வரும்.)

மோ. கந்தசாமி முதலியார். B. A.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆலய வழிபாடு.

—:0:—

"மூர்த்திதலந் தீர்த்தம் முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே"

(தாயுமான சுவாமிகள்)

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஔவையார் "ஆலயந்தொழுவது சாலவும் நன்று" என்று அருளிச்செய்திருக்கின்றார். கோயிலுக்குச்சென்று கடவுளை வணங்குவது மிகவும் நல்லது, என்பதே அத்திருவாக்கின் பொருளாகும். மற்ற விடங்களிலிருந்து செய்யும் வழிபாட்டைக்காட்டிலுங் கோயிலுக்குச் சென்று அங்கே கடவுளுக்குச்செய்யும் வழிபாடு ஒன்றே சிறந்ததாம் என்பது அதனால் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. கடவுளையன்றி வேறெதனையுங் காணமாட்டாத முற்றுணர்வுடையோர்க்குக் கோயிலிற் செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும், வேறுபாடு சிறிதுந்தோன்றாதாயினும், உலகங்களையும் உலகத்துப் பொருள்களையுமே எந்நேரமும் நினைத்துக்கொண் டிருக்கும்

மற்றை எல்லார்க்கும் திருக்கோயில் வழிபாட்டைத் தவிரக் கடவுளை நினைந்து உருகுதற்கு வேறுவழி சிறிதுமே இல்லை. கோயில் அல்லாத மற்ற இடங்களெல்லாம் உணவுதேடுதற்கு இசைந்த முயற்சிகளும், தேடிய பொருள்களை வைத்து அநுபவிப்பதற்கு இசைந்த முயற்சிகளுமே நடைபெறுந்தன்மையுடையனவாய் இருக்கின்றன. அந்த முயற்சிகள் நடக்கும் இடங்களிலே செல்பவர்களுக்கு அங்கேயுள்ள பொருள்களைப் பற்றிய நினைவும், அம்முயற்சிகளைப்பற்றிய நினைவுகளுமே அடுத்தடுத்து உள்ளத்தில் தோன்றும். மாம்பழம் விற்குங் கடைப்பக்கமாயச் செல்வோனுக்கு மாம்பழத்தைப்பற்றிய நினைவும், சாராயம் இறைச்சி கஞ்சா அபின் முதலான தீய பண்டங்கள் விலையாகும் அங்காடிவழியே செல்வோர்க்கு அவற்றைப் பற்றிய நினைவுகளும், பழுகு மருக்கொழுந்து சந்தனக்கட்டை முதலான நறுமணங்கமழும் இனிய பண்டங்களுள்ள இடங்களிற் செல்வோர்க்கு அவற்றைப்பற்றிய நினைவுகளும், பயன் மிகுந்த கல்விப்பொருளை யூட்டும் பள்ளிக்கூட வழிச்செல்வோர்க்குக் கல்வியின் அருமையைப்பற்றிய நினைவும், ஒருவர் பிணமாய்க்கிடக்க அவரைச்சூழ்ந்து சுற்றத்தார் ஓவென்றலறும் வீட்டின் ஓரமாய்ச் செல்வோர்க்கு நிலையாமையைப்பற்றிய நினைவும், அழகுமிக்க இருவர் மணஞ்செய்ய அவரைக்கண்டு எல்லாரும் மகிழ்ந்திருக்கும் வீட்டின்பக்கத்தே செல்வோர்க்கு அவ்வின்பத்தைப் பற்றிய நினைவுந் தோன்றுதலைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கின்றனம் அல்லமோ? இவற்றைப் போலவே கடவுளைத் தொழுதற்கென்று ஆங்காங்கு அமைத்திருக்குங் கோயில்களான பரிசுத்த இடங்களுக்குச் செல்லும் நல்லோர்க்குக் கடவுளைப்பற்றிய நினைவும் இடைவிடாது தோன்றுவதாகும். உலகவாழ்வென்னுந் துன்பத்திற்கிடந்து உழன்றுகொண்டு கடவுளை நினைத்தற்கு இடமின்றி வருந்தும் மக்களுக்கு இடையிடையே தம் ஐயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை எழுப்பும் பொருட்டாகவே ஓர் ஊரிற் பல இடங்களிலுங் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோயில்களே இல்லாத நாடுநகரங்களில் இருப்பவர்களுக்குக் கடவுளைப்பற்றிய நினைவு சிறிதுந்தோன்றாமையால் அவர்கள் மிருகங்களினுங் கடைப்பட்டவராவார்கள், உயர்ந்த நினைவில்லாதவர்கள் தங்கியிருக்கும் அவ்விடங்கள் விலங்குகள் குடிகொண்ட காடுகளையே ஒப்பனவாகும். இவ்வுண்மையினை உணர்த்துதற்கன்றோ,

" திருக்கோயில் இல்லாத திருவிலூரும்
திருவெண்ணீ றணியாத திருவிலூரும்
பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடாவூரும
பாங்கினொடு பலதளிகள் இல்லாவூரும

> "விருப்போடு வெண்சங்கம் ஊதா ஊரும்
> விதானமும் வெண்கொடியு மில்லா ஊரும்
> அருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணா ஊரும்
> அவையெல்லா மூரல்ல அடவிகாடே"

என்னுந் திருவாக்கும் எழுந்தது?

"திருநீறு அணியாத நெற்றியைச்சுடு, சிவாலயம் இல்லாத ஊரைக் கொளுத்து" என்னும் உபநிடதத்திருவாக்கும் இவ்வுண்மையினையே அறிவிப்பதாகும்.

இனி, மனஉறுதி உடையவர்கள் எந்த இடத்திலிருந்துங் கடவுளை நினைக்கலாமாகையால், கடவுளைத் தொழும்பொருட்டுக் கோயிலுக்குத்தான் செல்லல்வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியுரைத்தல் என்னையெனின்; மேலே சொல்லியபடி, கோயிலைத்தவிர மற்ற எல்லா இடங்களும் வேறு வேறு நினைவுகளை உள்ளத்தில் எழுப்பி மனவுறுதியைச் சிதைப்பனவாய் இருத்தலால், நம்மனோரில் எவ்வளவு மனதிடப்பம் வாய்ந்தவர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் மற்ற இடங்களிலிருந்து கடவுளை நினைக்கப் புகுவார்களாயின், அவர்களைச் சுற்றிலும் நடக்கும் உலகமுயற்சிகளாலும், அவ்வவ்விடங்களைப் பற்றிய எண்ணங்களாலும் அவர்களுடைய நினைவு கலந்து பழுதுபட்டுப் போகும். மேலும், அத்தனை மனவுறுதி வாய்ந்தவர்கள், பலருங் கடவுளைத்தொழுதற்கென்று இடமாக வகுக்கப்பட்டமையாற் பலரின் தூயநினைவுகளால் மிகவும் பரிசுத்தமாய் விளங்குந் திருக்கோயிலின் உள்ளேசென்று நம் ஆண்டவனை வணங்குவதற்குப்பின் வாங்குவதுங் கூசுவதும் அருவருப்பதும் என்? மிகப் பரிசுத்தமான கோயிலை வெறுப்பது மனவுறுதிக்கு அழகாகுமா? பலருடைய நினைவாற் கடவுளுக்கென்றே சிறப்பாக அமைக்கப்பட்ட கோயிலிற்சென்று வணங்குவதால் மனவுறுதியுடையார்க்கு அவ்வுறுதி மேன்மேலும் உரம்பெற்று விளங்குவதோடு, அவரது நினைவும் அங்குள்ள இறைவன் திருவுருவத்தை நேரே கண்டு மகிழ்ந்து திருவருள் இன்பத்திற் படிந்திருக்குமன்றோ? ஆகையால், மனவுறுதியுடையவர்களுக்கும் திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதே யாகுமென்க. அளவற்ற மனவுறுதியும் கரைகடந்த அன்பும் தூயஉள்ளமுந் தூயஅறிவும் நிறைந்த திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் முதலான மேலோரே கோயில்கடோறுஞ்சென்று நம் ஐயனை வணங்கி வந்தனராயின், தாழ்ந்த நரத்திலுள்ள மற்றவர்கள் திருக்கோயில் வழிபாட்டைக் குறைவாகக்கருதுவதும், அதனை எளனஞ்செய்வதும் எவ்வளவு பொல்லாத குற்றமாய் முடியும்!

அப்படியானாலும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளுக்கும் மனத்திற்கும் புலனாகாமல் அறிவுவடிவாய் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் பிரிவறநிறைந்து நிற்கும் இறைவனை அவ்வறிவு வடிவாகவே நினைந்து வணங்காமல், கல்லினாலுஞ் செம்பினாலும் உருவாக்கப்பட்ட உயிர் அற்றவடிவங்களில் வணங்குவது குற்றமாகாதோவெனின்; குற்றமாகாது. சிறுகுழந்தையாய இருந்த பருவத்திலே தன் தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து தூரதேசத்திலே பிறரால் வளர்க்கப்பட்ட ஒரு சிறுவன் பருவம் முதிரமுதிர அறிவும் முதிரப்பெற்றவனாய்த் தன் தாய்தந்தையரைக் காணவிரும்பியபோது, அவனை வளர்த்துவந்தவர் அவன் தாய் தந்தையா படத்தைக்காட்ட அவன் அதில் அவர்களைக்கண்டு வணங்கி அகம்மகிழ்ந்ததுபோல, எல்லையின்றி எங்கும் நிறைந்த இறைவனைப்பிரிந்து அவனது திருவருள வடிவைக் காணமாட்டாமல் அறியாமையிற் கட்டுண்டு கிடக்கும் நம்மனோர்க்குச் சிறிது சிறிதாக அறிவை விளங்கச்செய்து வரும் திருஞானசம்பந்தர், மெய்கண்டதேவர் முதலான நம் வளர்ப்புத் தந்தைமார் நமது அவாவினை அறிந்து தாம் கண்ட நம் ஐயன் அருள் வடிவைக் கல்லினுஞ் செம்பிலும் அமைப்பித்துக்காட்ட அதனைக்கண்டு வணங்கி அதன் வழியே நம் ஐயனை அறிந்தவர்களாய் அகங்களித்து வருகின்றனம் அல்லமோ? படத்தினகண்ணே தமது உருவங்களைக்கண்டு தம் புதல்வன் மனம் மகிழ்ந்து வணங்குகின்றான் என்பதைத் தூரதேயத்தில் உள்ள அவன் பெற்றோர்கள் அறிந்து அவனது அன்பிற்குத் தாமும் மனம் மகிழ்வார்களேயல்லாமல் அவன்மேற் சினங்கொள்வார்களோ? இங்ஙனமே, நாமும் நம் ஐயன் அருள்வடிவை நேரேகாண இயலாமையால், அதனை நம் ஆசிரியர் உதவிகொண்டு கல்லினுஞ் செம்பிலுங் கண்டு அன்பால் அகந்துளும்பி வழிபட, அதனைஅறியும் நம் ஆண்டவன் அதற்கு மகிழ்ந்து அவ்வழிபாட்டினை ஏற்றுக்கொண்டு நம்மைப்பாராட்டிச்சீராட்டி அருளுவான் என்பது திண்ணம். நம் முழுமுதற் றந்தையின் இரக்கத்திற்கு ஒரு வரம்பேயில்லை. சிற்றறிவினரும் ஏழைமக்களுமான நாம் நம்பெருமானை அடைதற்பொருட்டு, இத்துன்பக்கடலின்கண் அவன் திருவுருவ அடையாளங்களாகிய தெப்பங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு தத்தளித்து வருவதைக்கண்டு, அவன் நம்மேல் மிகவும் இரக்கம் உடையனாகி நமக்குத் தனது அருளைவழங்கி நம்மை இப்பிறவிக்கடலினின்றுங் கரையேற்றித் தனது பேரின்பநாட்டில் வாழ்விப்பானேயல்லது, நம்மேற்சினந்து நம்மை அதன்கண் அமிழ்த்தித் தாழ்விப்பான் அல்லன். ஆதலால், முழு

முதற்கடவுளான நம் ஐயனைச் சேருங்கருத்தோடு அவன் அருள்வடிவிற்கு அடையாளங்களாகக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் அமைத்த திருவுருவங்களை வணங்கிவருதல் சிறிதுங் குற்றமாகமாட்டாதென்க. திருக்கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்கள் ஈசனை யறிதற்கு வைத்த குறிகளேயல்லாமல் வேறல்ல. இவ்வுண்மை,

> "குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும்
> நெறிகளும் அவன் நின்றதோர் நேர்மையும்
> அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஓதிலும்
> பொறியி லீர்மனம் என்கொல் புகாததே"

என்னும் அப்பர்சுவாமிகள் திருவாக்கின்கண் நன்கு விளக்கப்பட்டமை காண்க.

இனி, முழுமுதற்கடவுளாகிய நம் சிவபெருமானையன்றி, வேறு நம்போன்ற சிற்றுயிர்களின் வடிவங்களைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலுஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டு அவற்றை வணங்குவதே பெரிதுங் குற்றமாவதாம். மாரி கூளி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலிய ஆவேசங்களெல்லாம் நம்போற் குற்றமுடைய சிற்றுயிர்களாதலின் அவற்றைத் துணையாகக்கொள்வது, ஒரு குருடன் மற்றொரு குருடனைத் துணைகூட்டிச்சென்று இருவரும் பள்ளத்தில் வீழ்ந்ததற்கே ஒப்பாம். விவிலியநூலிலுங் கடவுளுக்கு மாறான உருவங்களை வணங்குதல் ஆகாதென்று சொல்லப்பட்டதேயல்லாமல், கடவுளின் திருவுருவத்தை வழிபடுதல் வழுவென்று கூறப்பட்டதில்லை. ஈசாவாசியோபநிடதத்தின் ஒன்பதாவது மந்திரமும் "அறியாமையோடுகூடிய சிற்றுயிரின் வடிவங்களை வணங்குபவர்கள் இருணிறைந்த நரகத்திற்குச் செல்கின்றார்கள்." என்று இங்ஙனமே கூறுகின்றது. ஆகையால், முழுமுதற் பழம்பொருளின் உண்மை அருள்வடிவாய் அம்மையப்பராய நின்ற திருவுருவத்தையும், அம்முதற்பொருளின் பேரருள் விளக்கத்திற்கு இடமாய் மேலோரால் பண்டைக்காலந்தொட்டு வணங்கப்பட்டுவரும் பிள்ளையார் முருகப்பிரான் முதலானோர் திருவுருவங்களையும், இவர்களின் அருள்வழிப்பட்ட அடியார் திருவுருவங்களையும் அன்றி வேறு எவற்றையும் வணங்குதல் சிறிதும் ஆகாது என்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் மிகவும் பரிசுத்தம் உடையதாய் விளங்கும் ஆலயத்தினையும், அதனுள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அருள் அடையாளங்களையும் சிவமென்றே நினைத்து உள்ளங்கரைந்துருகி வணங்கவே, கன்றை நினைந்த புனிற்றுப்போல ஈசன் அக்குறிகளில் விளங்கிநின்று அடியார்க்கு அருள் வழங்குவன். இதற்குத்,

"திருக்கோயில் உள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவே தேறினர்க்குச் சிவன் உறைவன் ஆங்கே"-என்னுந்

திருவாக்கே சான்றாகும். சூரியன் ஒளியில் எங்குமுள்ள நெருப்பானது சூரிய காந்தக்கண்ணாடியில் விளங்கித் தோன்றுதல்போல, எங்குமுள்ள இறைவன் அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி இவ்வாலயத் திருவுருவத்தின்கண் விளங்கித் தோன்றுவான் என்று உண்மையாக எண்ணி வழிபடுவார்க்கு அவன் அங்கு முனைத்துத்தோன்றி அருள்புரிதல் திண்ணம். ஆனால், நம்மவருட் பலர் தாம் கோயிலுக்குச்சென்று கடவுளை வணங்குவதாக வெளியே பெருமை பேசிக்கொண்டாலும், உண்மையில அவர்கள் அவ்விடத்தைக் கோயிலாகவும் அதனுள்ளிருக்குந் திருவுருவத்தைக் கடவுளின் அருளுருவ அடையாளமாகவும் நினைத்து நடக்கின்றார்களென்று நம்மால் நம்பக்கூடவில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் கோயிலின் உட்சென்றால் அடக்க ஒடுக்கமும், ஐயன் திருவடியிற் சிந்தையும் வையாமல், வீண்கதையும் வம்புவழக்குகளும் மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகளும் தமக்கு முன் உபசாரஞ்செய்யவில்லையென்னும் வீம்புமான இவற்றைப் பேசுதலிலும், ஒருவரோடொருவர் சிரித்துப் பகடிபண்ணுதலிலும், அன்பர்கள் அருவருக்கத்தக்க இன்னும் பல வீணான செயல்களிலுஞ் சிந்தை வைத்துப் பெருங்குற்றங்களை மூட்டை மூட்டையாகத் தொகுத்து வைக்கின்றார்கள். அந்தோ! உலகத்திலே அழிந்துபோகுஞ் செல்வப்பொருள் சிறிது உடையவர்களைக் கண்டாலும் அவர்கள் முன்னிலையிற் கைகட்டி வாய்புதைத்துச் செல்லும் மாந்தர்கள் அளவிறந்த அண்டங்களையும் அவ்வண்டங்களில் உள்ள அளவற்ற பொருள்களையும் உடைய எல்லாம்வல்ல தலைவரான நம் ஆண்டவன் முன்னிலையிற் செல்லுங்கால் எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கமும் அன்பும் பணிவும் உடையராய் இருத்தல்வேண்டும்! தம தலைவராகிய கடவுள் இவ்வாலயத்துள் எழுந்தருளியிருக்கின்றாரென்று அவர்கள் உண்மையாகவே நினைத்திருந்தால் ஆ! இவர்கள இப்படியெல்லாஞ் செய்வார்களா! இதற்கு முன்னெல்லாம் இவர்கள் இங்ஙனம் அறியாமையாற் குற்றமாக நடந்தாலும், இனியேனும் செருக்கு அற்று அடக்கமும் அன்பும பணிவும் பூண்டு, ஐயன் முன்னிலையில் அகம நெக்கு நெக்கு உருகக் கண்ணீருங் கம்பலையும் உடையராய் அவன் புகழ்பாடி அவனது திருவருட் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றுப் பிழைத்திடுவாராக!

சுவாமி - வேதாசலம்.

செய்யுளிலக்கணம் விலை அணா 8.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மனிதப்பிறப்பி னருமையு மதனலடையும் பயனும்.

கட்டால் புடைகொண்ட இந்நில வரப்பின்கண் தோன்றிநின்று அழி யும் பல்வகைத்தாய பிறப்புகளுள், மிக மேன்மையான பிறப்பு மனிதப் பிறப்பாம். எவ்வெனனின், தேவர், மனிதர், விலங்குகள், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம் எனும் ஏழு பிறப்பினுள்,

"ஊர்வ பதினொன்றே யொன்பது மானுடம்
நீர்ப்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்தாம்—சீரிய
பந்தமிழ்த் தேவர் பதினான் கயன்படைத்த
வந்தமிற்சீர்த் தாவரநா லெட்டு"——எனும் கவிப்படி ஓர்

ஆன்மா தான் முன்னீட்டிய வினைக்கேற்ப இவ்வெண்பத்துநான்கு நூறாயி ரம் யோனிகளிலொன்றில் பொருந்த வேண்டுவது உண்மையால் இவற் றுள் சுத்த மனிதயோனியைப் பொருந்தல் அதுகொண்ட நல்வினைமேற் றாகலின் மேற்போந்த எழு பிறப்பினும் மனிதப்பிறப்பு மேன்மையான பிறப்பு வெனக் கூறப்பட்டது.

இதனை இடைபோகாது வீசிக்கொண்டிருக்கும் தரங்கத்தினையுடைய சாகரத்திடத்தே ஓர் நுகத்தடி வீழ்ந்து அவ்வலைபோய் நாளும் ஓயாது புரண்டிருக்கு மவ்வளவிலே அக்கடலுள் தங்கிய ஆமையொன்று வெளி வரவேண்டி தனது சிரசைநீட்டி மேலெழுங்கால் திரையால்மொத்துண்டு புரண்டவண்ணமாக வுள்ள நுகத்தடியினது துவாரத்தில் அச்சிரம் அகப் பட்டுக்கொள்ளுமாயின அது எவ்வள வியப்புடைத்தோ அதுபோன்று

ஓர் உயிர் முன் தான் பலபிறவிகளில் ஈட்டிய வினைக்கேற்ப இம்மனிதப் பிறப்பு வருமென்பதாக. ஓர் பெரியார்,

"எறியுங் கடலி னுகத்தடியி னியாமைக்
கழுத்தப் புகுவது போல்,
பொறிவெம் பிறவி யனேகத் தாற்புருடன்
விவேகி யெனப் பிறந்தான்"

என்றார்

ஆகையால் எழு பிறப்பினுள்ளும் மனிதப்பிறப்பே மிக அருமையான பிறப்பாகும் இப்பிறப்பும் நல்வினையானே வந்தெய்தும் என்னை பிரபுலிங்கலீலை,

"புன்மர னெறி பழுப்புள் விலங்கெனும்
பன்மைய துயர்செயும் பவங் கடப்பியே
வன்மைகொ ணிலமிசை மக்க ளாகுத
னன்மைகொ ளுயிர்க்கலா லரிது நாதியே"

என்று கூறுமாற்றானுணர்க.

இன்னணமோருயிர் பலபிறவியடைதலில்லை எப்பிறப்பு ஆதியிலுற்ற தேவப்பிறப்பே அது மீண்டு மீண்டும் அடையுமேயல்லாமல் மாறி மாறி பிறக்கும் என்பது அது சுத்த தவறு என ஓர் சாரார் கூறாநிற்பர். இதனை திருவாசகத்தில்,

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா அ நின்ற வித்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்"

என்று நம் மணிவாசகம் அருளியுள்ளமையால் அக்கூற்றுவழுக்காமென்க.

இதனானும் வினையளவாக பிறப்பு வருகின்றதென்பது வலியுறுத்தப் பட்டதென்க.

எழுவகைப் பிறப்பினுள்ளும் மனிதப்பிறப்பே சிறந்ததெனல் யாது [illegible] பகுதி எனின் அறிவின் மிகுதியாலென்பது கொண்டாம்; அவ [illegible] தாரும் என்னை மிகுதியுற்றதென்வினை கூறுதலும் தாவரமென்று

விபூதி விளக்கம் வில அனு—1.

சமாச்சாரங்கள்.

—:0:—

உருத்திராக்கவிளக்கம்—(ஒழுக்கநூல் பிரிவு 2.) உருத்திராக்க சம்பந்தமாக இதுகாறும் எழுதியுள்ள பலநூல்களில் காணப்படாத அநேக விஷயங்கள் இதிலுள்ளன. 1-வது இயலில் உருத்திராக்கம் தரிக்கவேண்டுமா என்பதைப்பற்றியும், 2-வது இயலில் உருத்திராக்க உற்பத்தியும் 3-வது இயலில் உருத்திராக்கவகை, பெயர், காரணமும், 4-வது இயலில் குணமும் பலனும், 5-வது இயலில் அணியும் காலம் இடம் முறையும் நன்குவிளக்கியிருக்கிறது. உருத்திராக்கம் என்னும்சொல் தமிழ்ப்பதமே யென நிரூபிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. உருத்திராக்கவுற்பத்தி பௌராணிக மதத்திற்கு மாறாக வெழுதியிருப்பது மிக உசிதமாகவும் பொருத்தமாகவு மிருக்கிறது. இந்நூலியற்றியவர் அடிமைகிழார்-அ-சிதம்பரனார்.

இதன் விலை அணா 0 4 0

—

சென்னைச் சிவனடியார் தலயாத்திரைச் சங்கம்:—1918ளு ஜுலைமீ 20உ சனிக்கிழமை திருத்தணிகைக்குச் சென்று மகாஅபிஷேகம் சிவாலய வழிபாடு, தேவார-பாராயணம் செய்துகொண்டு ஞாயிற்றுக்கிழமை திரும்பினர்.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் 1918-ஞ ஜூன் மீ வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை. ரூ.	அ.	பை.	செலவு.	தொகை. ரூ.	அ.	பை.
1918ஞ மேமீ 31௳				லிகிதர் சம்பளம் ...	20	0	0
இருப்பு ...	327	1	10	மே, ஜூன் மாதங்களின் தபால் செலவு முதலியன ...	33	10	0
சமாஜிகர் வருட சந்தா ...	28	8	0		53	10	0
				ஜூன் மீ 30௳ இருப்பு...	*301	15	10
				* ஆயுள் சமாஜிகர் சந்தா ரூபா 600-0-0			
ஆக மொத்தம்...	355	9	10	ஆக மொத்தம்...	355	9	10

K. Kuppusami Mudaliar, *Ag Secretary.*

W. T. Govindaraja Mudaliar, *Treasurer.*

M. Kandasawmy Mudaliar, B.A. *Auditor.*